

תניא, רבי שמעון בן אלעזר אומר: עזרה
מקו לֵהֶם לישראַל שִׁיחָו קְדוּמָן קְלוֹת
שְׁבָחוֹת פְּנִים קְדֻם עֲצָרָת. וּשְׁבָמְשָׁנָה
תּוֹרָה קְדֻם רָאשׁ הַשָּׁנָה. מַיִּטְעָמָא? אָמֵר
אָבִי, וְאֵי תִּמְאָא רֵישׁ לְקִישׁ: כִּי שְׁתְּכִלָּה
הַשָּׁנָה וּקְלוֹתָה. בְּשַׁלְמָא שְׁבָמְשָׁנָה תּוֹרָה -
אִיבָּא כִּי שְׁתְּכִלָּה שָׁנָה וּקְלוֹתָה. אֲלָא
שְׁבָחוֹת פְּנִים, אָטוֹ "עֲצָרָת" רָאשׁ הַשָּׁנָה
חַיָּא? אֵין, עֲצָרָת גַּמִּי רָאשׁ הַשָּׁנָה הִיא,
דְּהַנּוּ אָ: וּבְעִזְרָת עַל פִּידּוֹת הַאיְלָן.

ל שם מזרא תיכון שיחיו קוֹרְן קָלִיגּוֹת שַׁבְּתָכְבָּן
קודם נוצרת. נ"ג נ"ז ל' ול' דפ' נמי
מןכל דמקי הוליהה נמלם דין עי' נעל כ"ט
ע"ג מ"ק יון טומס מקומת מושך ולא פסק
קלהים גאנלאום קודס נעלת נעל צאנע:
(בחרץ חירז)

3
שם ל' בנו מערבה דמבקי דארניריהו בא תחלה
שין, י'יך טבאל מוקס וליינס פסקין נסטוקן
כטם כטלילם ע'ק דיקזון ("ל' ב'")
הן מושן קון קפוח ע'ן מונע זאנדרמן צולני
מכלמן מקלם סטן שיטן קורין קלטת דנטמיינר גלען
עלאם וצלטמא מודרא פטני ר'ה. וכט' זדמניג
כוי מעלילן שי מוממי לנו: (א' ב')

אור הישר 4

שם תניא ר'שבי אמר עורה תיקון להן לישראל
שיינו קורין קללות שבתויב קודם עצרת
ושבמשנה תורה קודמת ר'יה כו, ולא כורה אין משכ"ז
לצדאי חנכה לבני מערבה דמשקו לדרוריתא בתלת
שנין בדרכו כ"ט ע"ב, וכלה"ג פריך הש"ס בראש
מכילתו דין י"ד וא"ג תיקון אותו
רבען ועקרין תקנרא דתקינו אנשי כהנא"ג והתנן אין
ב"ר יכול לומר דברי ב"ד חבירו א"כ גדול ממנו
בחכמה ובמנין כו ע"ש, ואפ"ג דהני בני מערבה
קרו נמי קללות שבתויב קודם עצרת ושבמשנה תורה
קודם ר'יה שלא על סדר הפרשיות, רק כעין הוספה
לסדרן התמידי, ואף אם נימא שלא היו קרו כתקנת
עורא, אפשר דסבירו שלא תיקון עורה דבר זה א"נ
הנתנה שכל מי שרוצה לבטל יבטל או דלא פשטה
הנתנה ברוב ישראל, כמו"כ התום, בב"ק פ"ב ע"ב

דרמהה לא-ציינית בעם יהודים

כפָא כְבוֹד מְרוּחַם מֶרְאֵשׁוֹן מִקְדְּשָׁנוּ:

יומא פרק חמישי נה:

שְׁתִיָּה בֵּיתָה נִקְרָאת וּכְבוֹד. פָּנָא: בְּשֶׁמֶפְנָה הַשְׂתָּמֵת חֻזּוּלָם. (פָּנָא) [פָּנָן] כְּפָמָן דָּאָמֵר: עֲולָם מַצִּין נְבָרָא,

נָא מִצְוֹן גַּבָּרָא. **יוֹן**
גַּדְלָה מִמֶּלֶךְ וּמִקְרֵיאָה
מַלְכָּךְ קָלָנוּגִים עַד סָוִף
קָטוֹלָס מִכֶּל ۲۵:

מַצִּיּוֹן נְבָרָא, שֶׁנֶּאֱמַר (תְּהִלִּים כ) "מִזְמֹר לְאָסָף: אֵל אֱלֹהִים ה'" דבר
וַיָּקָרָא אָרֶץ מִפְנַח שֶׁמֶשׁ עַד מִבָּאוֹ". וְאוֹמֵר (שם) "מַצִּיּוֹן מִכֶּל יִפְיָה
אֲלֹהִים הַופִיעַ" - מִמְנוֹ מִכֶּל יִפְיָה שֶׁל עָזָלָם.

הברות

עינוי פ"י רשי' כוון הרוב להרים מכשול מל' החלמץ שלא ישתבש בפנוי חדש העולם בהבנת מצינו נבראו והוסיפה ורב ואמר ציון נבראות תחלה וכו'. ע"ב:

סלייחות לצום גדריה ۶

מב' פתייחה
סימן: א' ב' שלמה ברבי יצחק [רש"י]. חורו אחד. 5 מילים בטoor. א' 2130. הברמן, פיטרי רשי' ג (ע' יג').

**או טרם נפתחו נגלי שוכבים / בארץ עד לא דבקו רגבים
גבן שבעה דברים היו מנבאים / דת וכס וריטות בנים שוכבים**

ט אמר הרוב דסלר, כשם שביד אדם לחתת גויל ולכתחזע
עליו הזכרת השם לשם קדושת השם והגויל מתקדש כלומר נכנסת קדושה
בחומר, כך במקdash הקדושים נתפסת בחומר במקום עצמוו, ועל כן אוסרת
ההלכה הכניסה למקום המקדש באיסור כרת, אולם בהר-טהני ההתגלות היהת
כל כך צרופה עד שלא הייתה לה אחיזה בחומר, וכן המקום הגשמי נשאר
חולין.

שופטת החיים הייציריים, מקור החיים, הולכת ושובעת היא ליצירה העליונה, יצירת השכל, הטוב, והשירה משתפלת היא דרגה אחר דרגה, עד שיזכרת את החמימות, ובשים מרב עזים בספק השוכבת, נשורה לתוכה צער אבו ובזרול.

ח' ב' מ' ה'

מישר יב, כב

והנה יש להאריך שכל המקומות המקודדים
אין יסודם מן הדת, רק מהאומה והשרשים,
כמו הר המוריה שמשם נברא אדם (סנהדרין
לח', ב), ושם הקריב אברהם את יצחק (בראשית
כבב), וכן נבחר על פי נביים. ובדת לא כתוב
ירק "מקום אשר יבחר ה'"³⁷. והר סייני, מקום
הדת. כיוון שנסתלקה שכינה ממנה — יعلו
צאן ובקר (שמות יט, יג)! שהليلת הרגשות
לא יתעו לייחס להדת איזה ציוויל. ורק ירושלים
ונכל ארץ ישראל והר המוריה בנויים על
התיחוסותם לאבותינו שראשי האמונה,
והתאחדות האומה לשרשיה, שכל הרגשות
יהיו רק להתחדשות האומה. וזה דרוש עמוק,
ונאיין כאן מקום להאריך.

כליים פרק א

10 עשרה קדשות הן. ארץ ישראל פרקשת מכל קדשות ופה היא קדשנה שטבנין מטהה העדר והבנורים לשער הדלת מה עזין טביין גן